

Empresaris i autònoms

Els empresaris valencians busquen un perfil més autònom respecte al Consell. No volen ser un mer apèndix del poder. La bona sintonia amb els empresaris catalans i l'acostament al Govern estatal desautoritzen la política del president Camps.

Fins al moment ens hem entès perfectament. No hem necessitat traducció simultània." Amb aquestes declaracions, sornegueres alhora que diplomàtiques, va tancar Joan Rosell, president del Foment del Treball, la roda de premsa posterior a la cimera entre els empresaris valencians i catalans, celebrada a València, l'1 de març. Rosell torejava d'aquesta manera la pregunta de rigor sobre l'avorridora polèmica lingüística, conscient que calia minimitzar-la a fi que, almenys, no acabara protagonitzant la trobada. No debades, aquella important cimera tenia un objectiu ben diferent: posar al descobert els interessos comuns entre els empresaris de les dues bandes del riu Sénia, la necessitat de bastir vies de col·laboració i recuperar el bon clima de cooperació que sempre ha distingit tots dos col·lectius.

Uns minuts abans, Rafael Ferrando, president de la Cierval, havia indicat: "Sempre hem comunicat al president [Camps] la necessitat de mantenir bones relacions amb les comunitats veïnes, i el president coneix les dades que revelen la nostra vinculació econòmica amb Catalunya." Per acabar-ho d'adobar, Arturo Virosque, president de la Cambra de Comerç de València, va deixar caure: "Nosaltres respectem les decisions del nostre president, tot i que algunes vegades no les compremem, ni les compar-

tim." Sense voler-ho, o sí, els empresaris valencians, amb l'exquisida aquiescència dels catalans, desautoritzaven el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, i la seua malaltissa obsessió de no entrar a formar part de l'euroregió.

Just l'endemà, una delegació de la Cierval –la patronal valenciana, que agrupa les tres confederacions empresarials provincials– va mantenir una reunió amb representants del Ministeri de Medi Ambient per tractar temes d'aigua. Això és el PHN, les conseqüències de la derogació del transvasament de l'Ebre i les alternatives per proveir d'aigua les zones deficitàries del País Valencià. Un afer, aquest darrer, que preocupa, i molt, un sector, el dels empresaris contractistes amb l'administració, que veia en aquesta faraònica infraestructura la seua particular gallina dels ous d'or. En acabar la trobada, Juan Cámara, representant de la Cierval i president dels constructors d'obra pública del País Valencià (Fecoval), va animar el Govern estatal i el Consell a posar-se d'acord per executar les obres encara pendents del PHN. Unes declaracions que molestaren el conseller d'Infraestructures, José Ramón García-Antón, i per les quals Cámara va rebre la bonegada del Consell. Entre altres arguments, el conseller va acusar-lo de no mantenir-lo informat i d'haver-se reunit a esqueses del Consell.

D'esquerra a dreta, els presidents de Foment del Treball, Joan Rosell; de la patronal valenciana Cierval, Rafael Ferrando; del Consell de Cambres de Comerç de la Comunitat Valenciana, Arturo Virosque, i de la Cambra de Barcelona, Miquel Valls, en la reunió que mantingueren el passat 1 de març.

Novament, els empresaris qüestionaven el govern de Camps i la seua estratègia d'enfrontament absolut amb el govern de Zapatero. Fecoval sap que la Generalitat està molt endeutada, tant que les inversions en obra pública s'han reduït dràsticament a uns nivells preocupants. En canvi, el Govern espanyol té una solvència garantida i, sobretot, d'aquest depenen les grans infraestructures que han de substituir el derogat transvasament de l'Ebre. En aquest sentit, mantenir una oposició frontal al Govern estatal en afers com el PHN, aïllar-se i legitimar de pas l'estratègia de Camps podria costar-los perdre quota i oportunitats de negoci, el de l'obra pública, que requereix bons contactes i millor diplomàcia. Per això, Fecoval va intentar buscar una eixida a l'atzucac.

En només dos dies, les relacions aparentment cordials entre el Consell i els empresaris indígenes van saltar pels aires. Aparentment perquè tampoc no eren

tan bones com ens podria semblar d'un principi. Si bé és cert que els dirigents més dinàmics de l'empresariat valencià van veure amb bons ulls el nou tarannà de Camps –més lax i menys autoritari que no el de Zaplana–, les maneres de governar de l'actual Molt Honorable no els han convençut finalment. La passivitat a l'hora d'atacar la crisi industrial, l'enfrontament permanent contra el Govern espanyol, la crispació lingüística i, en definitiva, la sensació de paràlisi del Consell són algunes de les raons que estan darrere de la falta de sintonia entre Camps i els empresaris.

D'altra banda, la lluita entre Camps i Zaplana pel control del PP valencià també s'ha traslladat al teixit empresarial. De la seua època de president, Zaplana encara manté manobres ben col·locats que mai no ha dubtat a usar perquè assenyalaren les debilitats de Camps. Pensions com, per exemple, Arturo Virosque, president de la Cambra de Comerç de

València, i Antonio Fernández Valenzuela, president de la Cambra d'Alacant. A tall d'exemple, recordem que Virosque ha manifestat que no compartia ni comprenia algunes decisions de Camps. O com Fernández Valenzuela, expresident socialista de la Diputació d'Alacant, que ha criticat públicament l'escassa inversió del Consell en les comarques del sud i ha agitat l'amenaça de crear un *lobby* alacantí per pressionar Camps.

Fet i fet, una arma llancívola més contra Camps en la campanya de desgast que el sector zaplanista desplega des de les estructures internes del PP, des de les institucions com la Diputació d'Alacant i de València, i des d'entitats socials com les cambres de comerç. Curiosament, unes maniobres empresarials inimaginables quan Zaplana va ser el president de la Generalitat. L'ara portaveu del PP al Congrés mai no va tolerar que ningú li marcara l'agenda des de fora, ni

El president de la Cambra de Comerç d'Alacant, Antonio Fernández Valenzuela, també pressiona Francesc Camps, però des del zaplanisme.

tan sols que en retraguera res. I encara menys, els empresaris, aliats seus des que va accedir al càrrec de Molt Honorable. Ara, però, les tornes han canviat. La relació més laxa entre el Consell i aquests, les intrigues dels aliats zaplanistes, la puixança socialista a Madrid i la referida paràlisi del govern de Camps han provocat que els empresaris valencians redefinesquen el seu paper davant de la Generalitat, buscant un perfil més autònom.

Aquesta ha estat la interpretació que l'opinió pública ha extret de les dues cimeres empresarials celebrades la setmana passada. La primera, el passat dimarts, va reunir a Alacant el Consell Superior de Cambres de Comerç del País Valencià, el qual va reclamar un major protagonisme a l'hora de perfilar els eixos de desenvolupament empresarial. I ho va fer amb la presentació d'un paquet de 71 mesures de sobra conegudes i totes relacionades amb la internacionalització de les empreses, l'R+D... Tot, llocs comuns de la gestió empresarial. Això sí, presentats sota un format ampul·lós, davant del president de la Generalitat, com les solucions que Camps ha de prendre per salvar el País Valencià de la crisi industrial. Una esmena a la totalitat en tota regla a la política empresaria

de l'actual govern del PP, orquestrada per dos zaplanistes com Viroque i Fernández Valenzuela, els quals no solament van mostrar la poca iniciativa del Consell en la matèria sinó que també van avançar-se dos dies a Cierval en un acte de característiques semblants que va moure un petit terratrèmol en aquest enigmàtic món dels negocis i de les empreses.

Certament, el passat dijous i divendres, Cierval va congrega a Peníscola un miler d'empresaris amb l'objectiu d'analitzar l'estat ciclotímic de l'economia valenciana dins d'aquest món global i proposar-hi solucions. Feia quinze anys que Cierval no organitzava un conclave d'aquestes magnituds. La darrera vegada el van celebrar a Oriola –aleshores, l'alcalde d'aquesta ciutat era Luis Fernando Cartagena, principal baluard institucional del PP i posterior conseller d'Obres Públiques–, i ho van fer per plantar cara al govern dels socialistes, dins d'una estratègia més política que no pas empresarial. Ara, en canvi, el context és ben diferent. Cierval, l'ens autònom i l'interlocutor reconegut amb la Generalitat, busca enfortir-se respecte a les estructures provincials, vol redefinir el seu perfil, fer-lo més autònom respecte al poder polític. I això

significa respecte al PP i el seu president, Francesc Camps. Per això, amb tota la pompa, han escenificat una cimera al més alt nivell.

En tot cas, la notícia és la contraprogramació d'actes entre les cambres de comerç i la Cierval, un fet que ha portat encara més distorsió a aquest enrarit ambient empresarial. Les cimeres no sols han destapat la paràlisi del govern Camps, sinó que també han creat una imatge de desavinences, en contraposició a l'època de Zaplana, en què la seua ascendència i lideratge no va permetre mai cap signe de desunió, ni molt que s'arribara a qüestionar la política empresarial del Consell. Si sols haguera tingut lloc la cimera de Peníscola. La primera programada, tal vegada la sensació hauria estat distinta: hauríem pensat que Cierval volia actualitzar el seu paper empresarial davant de la societat. Però la cimera d'Alacant, impulsada pels zaplanistes, certament ha diluït aquest missatge i n'ha reforçat un altre: la necessitat d'implantar mesures per eixir de la crisi industrial i la voluntat dels empresaris de decidir el seu futur davant la inoperància del Consell, en mans de Camps.

Per si no hi haguera prou marro, però, la renúncia de Rafael Ferrando, president de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), a renovar el seu càrrec encara ha contribuït a dibuixar un panorama més volcànic. Ferrando va fer pública la seua retirada just uns dies abans de la cimera de Peníscola. Després de vuit anys de president, no havia trobat els suports necessaris per continuar davant de la CEV. Algunes veus destaquen que els empresaris es van preparar per a una nova època i Ferrando és vist com un home del passat, l'empresari que ha estat l'interlocutor durant l'època del PP a la Generalitat. Ara, per tant, els en caldria un altre que es portara bé amb el poder, ja siga Camps o Pla. I és que els empresaris no confien en Camps. Almenys cegament, com sí que confiaven en Zaplana. Ni confien tampoc que Camps siga el proper president l'any 2007 i, per si de cas, volen estar preparats. No volen deixar res a l'atzar.

Joan Colomer